

عنوان مقاله:

نهی رذایل اخلاقی در اشعار مولوی روانبد

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی نوآوری و تحقیق در علوم انسانی و اسلامی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مجیب الرحمن دهانی - ارشد گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات فارسی، دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان، ایران

خلاصه مقاله:

انسان فطرتاً کمال جو است و هر چه در مسیر کمال پیش برود، خواهان به دست آوردن درجات بالاتری از آن است. وجودی نهایت و کمال مطلق بر اساس تعالیم دین اسلام، وجود خداوند متعال است. بر این اساس هدف از پژوهش حاضر بیان نکوهش رذیلت های اخلاقی در اشعار روانبد بوده است. روش تحقیق بصورت توصیفی و تحلیلی می باشد و ابزار گردآوری اطلاعات از نوع کتابخانه ای می باشد. نتایج تحقیق نشان داد که مولوی روانبد از شاعران مطرح ادبیات بلوچی است که با توجه به تحصیلش در علوم دینی و علوم روز دنیا، اشعارش قابل تامل و تفکر است. از دیدگاه وی کمال انسان و مطلوب نهایی او در هرچه نزدیک تر شدن به سرچشمه هستی و قرب پروردگار می باشد. از نظر اسلام، فضیلت فعل اخلاقی، به تأثیرگذاری آن فعل در رسیدن به کمال انسان بستگی دارد؛ از این رو هر فعلی که در بازسازی روح آدمی و وصول به کمال نهایی تأثیر بگذارد فضیلت و در غیر این صورت، رذیلت اخلاقی شمرده می شود؛ البته مراد و مقصود، آن فعلی است که با اراده و اختیار آدمی انجام بپذیرد.

کلمات کلیدی:

مولوی روانبد، رذایل اخلاقی، صفات بد، خیانت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1118208>

